

« Τέλος ἐνταῦθ' ἀποπνεύσας ψυχὴν κακοδαιμονα, κεῖμαι.
Τὸ δνομα μὴ ἐρωτᾶτε· κακοὶ δὲ κακῶς νὰ χαθῆτε».

‘Αλλὰ καὶ δὲ Καλλίμαχος ἐποίησε δι’ αὐτὸν τὸ ἀκόλουθον, ἐν παραφράσει πάντοτε:

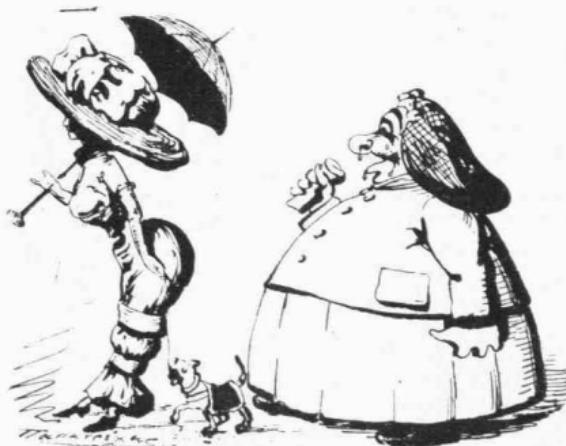
« Ὡδε οἰκὼ δὲ μισάρθρωπος Τίμων. Αλλὰ προχώρει.
Δός μοι κατάραν· ἀρκεῖ μόνον νάπομακρυθῆς ἀπ’ ἐδῶ».

Πολλὰ ἡδύναντο νὰ λεχθῶσι περὶ τοῦ Τίμωνος· ἐν τούτοις τὸν βουλόμενον νὰ συγγράψῃ ἐκτενῶς τὴν Τίμωνιάδα παραπέμπων εἰς τὴν ἐν τῇ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ὑπ’ ἐμοῦ καταρτισθεῖσαν βιβλιογραφίαν, ἀρκοῦμαι ἐν συμπεράσματι νὰ εἴπω, ὅτι ἐκ τῆς ἐγγυτέρας μελέτης τῶν περὶ αὐτοῦ γνωστῶν εἰδήσεων, ὅρθη φαίνεται μοι ἡ κρίσις τοῦ Tanneguy le Févre. Νομίζω κάγω, ὅτι κατὰ βάθος δὲν ἐμίσει πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μόνον τοὺς Γραμματεῖς, τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς ὑποκριτὰς τῆς ἐποχῆς του, καίτοι ὑπερβολικὴ πρέπει, νομίζω, νὰ θεωρηθῇ ἡ παρατύρησις τοῦ Πλάτωνος, ὅτι πάντες οἱ σύγχρονοι τοῦ Τίμωνος ἥσαν θηρία. “Οπως ποτ’ ἀν ἦ, ἐξ ὅσων περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐχεκρατίδου ἀνέγνων, παραδέχομαι, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ φιλαλήθειά του καὶ ἡ ἄκρα αὐστηρότης αὐτοῦ, δπως φέγγι ἐξ ἴσου φαυλοκράτας τε καὶ πονηροκράτας ἀνορθωτικούς τῶν χρόνων ἐκείνων, ἢ οἰουσδήποτε ἄλλους προσωπιδοφόρους «κατεργαρέους», συνετέλεσαν, δπως βαπτισθῆ Μισάνθρωπος. “Ισως ὅρθότερον θὰ ἥτο νὰ ώνομάζετο Τίμων, δὲ φιλαλήθης Ἀθηναῖος.

‘Ἐν Ἀθήναις (ἐκ τοῦ «Ἡλυσίου» τῆς Καλλιθέας)

Τῇ 30ῃ Ιουλίου 1911

Γ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Σκίτσα Κων/λεως.— Η πλύστρα τοῦ Πέραν καὶ ἡ κόρη της.